

Петъръ разбра какво бѣше станало: кучето и вълкътъ бѣха се давили и кжсали цѣла нощъ. Друга кървава диря се виждаше по снѣга и отвеждаше къмъ полето. Петъръ я проследи, направи две-три крачки и подигна очи: въ дрезгавината, не твърде далечъ, той забеляза вълка. Той не бѣгаше, не вървѣше, а едвамъ се влачеше. Направѣше една-две крачки и падаше, опитваше се да стане и пакъ се поваляше. И той губѣше последнитѣ си сили, и неговата кръвъ изтичаше...

Изуменъ отъ туй, което виждаше, Петъръ забърза къмъ чифлика, за да обади на Василия. Ситниятъ снѣгъ играеше предъ него въ въздуха, удряше го по лицето, влизаше въ очитѣ му.